

POESIA CONTRACULTURA BARCELONA

JORDI CARBÓ / PAU MARAGALL / JAUME CUADRENY
ZANE SPEER / ALBERT SUBIRATS / JORDI POPE
PIRU CIRUGEDA / LEO SEGURA / PERE MARCILLA
XAVIER SABATER / ROBERTO BOLAÑO / RAÚL NÚÑEZ
PEPE SALES / MÒNICA MARAGALL / J. DANIEL VIDAL
CARLOS IGUANA / SEBASTIÀ ROURE / GENÍS CANO

Tria de David Castillo i Marc Valls

Col·laboracions de Pau Riba, Enric Casasses, Lina Giralt,
Canti Casanovas, Pere Maragall, Maria Casassas,
Joan Senent-Josa, Jordi Mustieles, Sergi Collado,
Germán Lázaro, Xavi Cot, Juan Gabriel López Guix,
Àngel Carmona, Ramon Salvo, Agnès Ramí­rez,
Rosa Maria Piñol, Guim Valls, Víctor Obiols,
Lulu Martorell, Ramón de España, Jesús Lizano,
Alba Casaramona, A. G. Porta, Alfons Cervera,
Paco Fanés, Martí Sans, Àlex Miró, Mr. Wells,
Skatalà, Ferran Aisa, Narcís Comadira,
Gerard Horta i Joan Vinuesa

Ajuntament
de Barcelona

Organització
de les Nacions Unides
per a l'Educació,
la Ciència i la Cultura

Barcelona
Ciutat de la
Literatura

Designada
Ciutat Creativa
de la UNESCO
el 2015

Al poeta gràfic Guillem Cifré

Parada de cartells de Salvador Picarol a la Facultat de Filosofia, 1977.

“Si no arrisques la vida la tindràs sempre perduda”

Per David Castillo

Malgrat que els divuit poetes que trobareu al llibre són morts, morts prematurament, aquest no és un llibre sobre la mort sinó una lliçó de vida. No es tracta de valorar la vida a qualsevol preu sinó de condensar-la, de dur-la al límit, espremuda, aprofitada. El temps per on bateguen aquests poemes és un temps confús, de revolucions personals, de canvi d'hàbits contra la superstició i el dogmatisme. Molts ens vam adaptar, amb més o menys habilitat, uns altres van rodolar per la muntanya en comptes de baixar de passeig. Fa uns mesos em vaig creuar per l'avinguda de Vallcarca amb l'amic Jaume Martín, mític guitarrista de La Propiedad es un Robo. Li vaig explicar el projecte d'unir la veu poètica dels nostres vells amics desapareguts en un volum. Alguns d'ells han estat força coneguts, per exemple Pepe Sales i Roberto Bolaño, que va publicar els seus primers versos aquí dins l'antologia *Algunos poetas en Barcelona*, el novembre del 1978, a l'editorial de la revista *La Cloaca*, que aleshores liderava l'estimat Xavier Sabater, també inclòs en aquesta nova tria. Jaume Martín va apel·lar la cita del títol d'aquesta introducció, provinent del film del 1968 *Artistas en el circo*: *Perplejos* d'Alexander Kluge, basada en l'obra *El artista perplejo bajo la carpa del circo*.

La conversa amb el Jaume derivava de la sort de molts dels nostres companys generacionals, que van patir els efectes de la il·lusió, l'excés de frenada o simplement la mala sort. Per un conjunt de motius, que no entro a valorar per irrelevants, els divuit poetes d'aquesta antologia van desaparèixer prematurament. I al costat dels coneguts, com els esmentats, n'hi havia dels que amb prou feines havien publicat un únic llibre, un grapat de poemes en alguna revista o continuaven inèdits als calaixos dels seus familiars i amics.

Fa un parell d'anys, Eduard Escoffet ens demanava a Max Besora i a mi un espectacle per al festival de poesia que dirigeix a la Fundació Palau de Caldes d'Estrac. Es tractava de commemorar el centenari del carismàtic William Burroughs. Li vaig contraproposar sumar els poetes nostres al costat del reverenciat autor de *Naked lunch* i *Junkie*. Li va encantar la idea i el públic que va assistir a l'espectacle, l'estiu del 2014, em va començar a preguntar qui eren molts dels noms, dels quals en llegia només un poema després d'una presentació succinta. El recital representava gairebé tots els inclosos en aquest llibre, a més del tarraoní Marcel Pey, viu i lliure. La provatura la vaig dur aquell mateix estiu a la Fundació Juan Ramón Jiménez de Moguer, per iniciativa d'Antonio Orihuela, entusiasta llibertari andalús, i per un munt de punts de la geografia d'aquí i d'allà. El recordo a Maçanet de Cabrenys i Capmany dins els homenatges

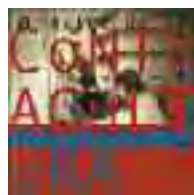

Marcel Pey

al maquis i a mil recitals amb el David Caño, que sempre aprofita per llegir poemes de memòria del Pere Marcilla, Jordi Pope i companyia. A totes les cites, la resposta dels assistents, joves i no tan joves, era la curiositat. Els parlava dels precedents, de l'antologia *Algunos poetas en Barcelona* esmentada, però també dels dos volums *Poètica de la con-*

tracultura i *A imatge de la contracultura*, que sota els auspicis de l'enyorat Genís Cano va publicar la Universitat de Barcelona el 2003 i el 2005, avui introbables. Aquests dos reculls recuperaven inèdits i poemes publicats en petites revistes, com *Muerte de Narciso*, de Pau Maragall, Pere Marcilla i Albert Subirats, amb dibuixos, fotos i, així mateix, textos introductoris dels amics Pau Riba, Enric Casasses, Pere Maragall, del mateix Genís i meus. Aquest material ha estat reciclat gairebé del tot en aquest volum.

La tria també ha comptat amb tota la maranya de revistes que vam gestar als anys setanta i al començament dels noranta com les esmentades *La Cloaca* i *Muerte de Narciso*, així com *Fuera de Banda*, *Trotón*, *Accions*, *Atraccions*, *Pienso...* Recordo les facilitats per cedir material d'Artur Monfort, Paco Fanés, del fotògraf Gol, de Lluïsa Ortínez, Ferran Aisa, Isabel Chavarria, Salvador Rodés i molts altres mentre preparàvem l'exposició sobre la contracultura. S'havia de celebrar al Palau de la Virreina al començament del segle i va

quedar avortada per diferents motius, i, finalment, per la mort del Genís, el nefast 2007, on també van caure el titellaire poeta Pepe Otaol, Jaume Quadreny, Albert Compte i Jordi Pope... L'apocalipsi. Una part del contingut de l'exposició es va reciclar en el llibre *Barcelona, fragment de la contracultura*, publicat precisament pel mateix Ajuntament de Barcelona sota la iniciativa de Pepe Freijo, que va impulsar aquest projecte, així com el regidor Jaume Ciurana.

No ens agrada el terme *contracultura*, però és el que s'ha imposat, potser per ser el més antipàtic. Prové del llibre *El naixement de la contracultura*, del teòric nord-americà Theodore Roszak, que ens va arribar aquí a través de l'editorial Kairós, una de les capdavanteres de l'oposició a la cultura dominant, al costat de les editorials La Piqueta, Anagrama, Tusquets, però també la Banda de Moebius, que des de Madrid va propiciar el profètic *Manifiesto de la comuna antinacionalista zamorana* i el *Comunicado urgente contra el despilfarro*, que se sumaven als poemaris

llibertaris d'Agustín García Calvo, Leopoldo María Panero, Eduardo Haro Ibars, Mariano Soler, Javier Sandoval i molts altres. Era aleshores la península un catau àcrata, on el rebuig al poder dominant superava el sopor marxista i la ronya franquista a través d'heterodoxos vertebrats per revistes com *Ajoblanco*, *Star*, *Bicicleta*, *Alfalfa*, *El Viejo Topo*, *Vibraciones*, *Disco-Exprés*

i una legió de capçaleres, bandes de música i artistes de totes les races i condicions, des d'arquitectes que oferien cúpules geodèsiques —encara sobreviu la de la Floresta del malaguanyat Josep Maria Berenguer, editor d'*El Vibora*— a tota mena de festivals, comunes urbanes i rurals, amor lliure, dret al propi cos, sexualitat lliure i altres propostes assolides, que demostrin que la revolució no va ser perduda en la seva totalitat. El discurs fatalista posterior, el famós *desencís*, l'abús de l'heroïna —però també de l'alcohol, del LSD i de la velocitat—, la desmobilització política, l'aparició de la SIDA i el tir al blanc entre les comunitats autònomes van tornar la península al badall.

Qui són aquests poetes tan bons? Cada capítol conté material perquè cadascú doni la resposta correcta, la vostra. Jo els vaig conèixer tots i no sabia dir qui era el comandant o el més musculós. Podreu comprovar que pràcticament tots són nois —a excepció de Mònica Maragall, que és la més gran d'edat—. Tots —a excepció de Carlos Iguana— són nascuts entre el 1947 i el 1957, és a dir, el més veterans són la Mònica, el Roure i el Raúl Núñez, i el més jove Piru Cirugeda. Entre ells, la majoria van ser amics o molt amics, comuners, col·laboradors de capçaleres i grups musicals, com ara Peruchó's, Los Psicópatas del Norte, Liquid Car, els Quadrenys, La Propiedad es un Robo, Los Bueyes Madereros, Bogeria Plàstica... La majoria també eren pintors i dibuixants. Així, en una zona d'intersecció més o menys imprecisa, situaríem la poesia, la pintura, la música i l'anarquia com a constants vitals, però també l'heroïna, que va venir a destruir un grup important dels seleccionats, més o menys la meitat. No cal incidir-hi més perquè la majoria d'aquests artistes no feien el paper de víctima sinó d'una avantguarda revolucionària de la ment. Limitar la resposta vital al consum d'un fàrmac resulta pretensions i reduccionista. Homes amb un discurs tan format com el que apareix amb els versos no es van deixar enganyar per un calmant, per un opiàc més o menys efectiu. Dels morts com a conseqüència d'aquest narcòtic, tots sabien que l'autèntica droga és el cervell.

Biogràficament em sento lligat a molts d'ells perquè em van formar. Em van ensenyar a veure la realitat més enllà de l'evident. En la impremta de la Lola Garcia i del Jordi Solé Sugranyes, Gràfiques Tordera, vaig coincidir el 1978 amb alguns d'aquests poetes. Jo pertanyia a la revista llibertària *Debates*, al costat del José Manuel Pérez, jove cenetista de pro. Anàvem a veure el David Urbano, el Pere Marcilla

i el Martí Sans a la llibreria Cosa Nostra, primer al carrer Cartagena i després al carrer Hospital. A més, el Pere i la Marta Garcia, la seva companya, vivien al carrer Rubens, a tocar de casa al barri de Vallcarca. Va ser el Pere el que em va demanar que substituís Xavier Sabater al final de *La Cloaca*.

Amb el Salva Rodés vam distribuir el darrer número de la col·lecció, l'antologia de poesia visual *17*, coordinada per Josep Manuel Calleja i José Antonio Sarmiento, amb pròleg de Julien Blaine. La substitució va ser natural perquè jo vaig sortir de la presó el gener del 1981 quan el Xavi hi entrava a complir pena. Amb l'editorial i la capçalera embargada, vam optar per canviar el nom per *Fuera de Banda*. S'hi van afegir Guillem Cifré, Xavi Cot,

Xavier Vidal, Roger, Isa Feu, Jordi Valls, Joan Vinuesa, Lina Giralt, Montse Gurguí, Jordi Perote Ballonga, José Lasala, Luis Álvarez, el novel·lista i guitarrista de Tropopausa Ramon Solé... Revistes de còmic, de música, canvis de tendència, Cas Scala i el retorn de la cocaïna van marcar el canvi de dècada dels setanta als vuitanta.

Alguns de nosaltres vam evolucionar cap a experiències més disciplinades. A començament dels vuitanta vaig coincidir amb altres poetes dins el grup O Així. El capitanejava el Jordi Pope i als recitals sempre hi havia tres poetes veterans, Àngel Carmona, Jesús Lizano i Jaume Sisterna, a més d'Enric Casasses, el malaguanyat Carmelo Sancho, Víctor Esteban, Meritxell Sales, Joan Vinuesa, Eulàlia Framis, Albert Subirats, a voltes Carles Hac Mor i Piru Cifrugeda i l'enigmàtic David Morgan, alter ego o dualitat d'un rimaire local. Altres revistes esmentades farien coincidir col·lectius similars.

A la fotografia superior, Àngel Carmona dialogant amb els presos de la Model en una de les accions del grup O així. A l'escenari: Meritxell Sales, Jordi Pope, Enric Casasses i David Castillo. A sota, Jesús Lizano a la presó Model i Jordi Pope amb Jaume Sisterna al pati de la presó. Fotografies de Lluís Garcia Rovira.

Joves cenetistes del Carmel al míting de Montjuïc del juliol de 1977. Foto cedida per Gol. A la dreta, cartell de Lluís Miracle anunciant les Jornades Llibertàries Internacionals del 1977.

Hi ha més dades i espais entre l'amnèsia: el single d'Almen TNT, els Canet rock, les Jornades Llibertàries, el míting de la CNT a Montjuïc, les nits pel Sidecar, Màgic, Zeleste, Karma, Abracadabra, el decadent Marsella... També la inauguració de l'Orfeo Negro i les seves primeres programacions punk. Les ràdios lliures, especialment Ràdio Pica, que ens va donar veu quan tothom ens ignorava. El Taller de Músics i el Taller de Marionetes, on tantes vegades vam recitar acompanyats de Pepe Otal, Pep Gómez, Carles Cañellas, Jordi Bertran.

La revolució dels Macromassa, Esplendor Geométrico, els grans i petits concerts de les figures internacionals, les sessions dominicals a l'Orquídea del carrer Bruniquer, on el pacient Jaume Cuadreny es podia alternar en la programació amb la irrupció de Vagina Dentata Organ, Jordi Valls, Whitehouse i Psychic TV, la sorpresa de la Banda Trapera del Río i els Cuc Sonat i, des de fa més d'una dècada, La Web Sense Nom del nostre vell company Canti Casanovas, que a continuació ens ofereix un article introductor a l'antologia. Ha estat estimulador, així mateix, l'aparició fa tres anys de *La ciudad secreta*, de Jaime Gonzalo, una aproximació als grups més *underground* els anys del Rrollo, complement d'*Alter Músiques Natives*, cd's que posaven música a l'exposició de Julià Guillamon, Víctor Nubla i Pau Riba.

Pepe Otal, David Castillo, Pep Gómez, Jordi Bertran, Jesús Lizano i Joan Vinuesa a una trobada de titellaires i poetes a la Setmana de Poesia de Barcelona. Plaça Sant Felip Neri, maig del 2005. Foto: Institut de Cultura de l'Ajuntament de Barcelona.

També llibres autobiogràfics com el de Nazario i *Los setenta a destajo*, de Pepe Ribas, han demostrat que aquell no va ser un temps perdut i que sobreviu perquè els joves d'ara són, en la majoria de temes, idèntics als que escampaven la ràbia per la ciutat: “Mételes un coco, Morgan... Fot-li foc...”

La contracultura i aquests poetes són vius perquè són vigents, els seus versos rebenten les consciències. Potser aquell va ser un temps més atrotinat, però ha entrat en la dimensió de la curiositat, de l'aventura. “Copsar la força del pensament crític d'una generació”, és com ho defineix el meu soci Marc Valls. Les línies difuses entre el hippisme, l'aparició del punk i l'eclosió i decadència anarquista no són purament un fenomen estètic. D'estètica de la resistència, sí. Molts d'aquests artistes van coincidir, altres no. La ciutat era oberta i mentre alguns es suggestionaven amb el rock laietà o els cantautors, uns altres necessitaven fer els seus himnes, els “himnes de la commoció”, com els va definir Marcelo Covián. Els criteris en la reproducció sovint els hem vinculat a si els poemes es podien reproduir d'una revista o llibre estimulant, o simplement dels quaderns i papers del creador. Alguns dels poemes són en reproducció facsímil de l'original.

Les dècades ens han portat a un segle després fins a les mans i ulls del Marc Valls, que ha fet possible, amb el seu art, amor per la poesia i paciència infinita aquesta antologia. Deia Hölderlin a *Hipèrion* que “va haver-hi homes, desapareguts per sempre, que de la sobirana naturalesa humana només queda el fragment esberlat d'un temple o una imatge de mort en la memòria...” Aquesta és un fragment de la memòria oberta d'un temps inabastable i gairebé desconegut...

A manera de proemi

Per Canti Casanovas

Les drogues han obert nous móns a la imaginació. Els exemples com Baudelaire amb el haixix, Poe i De Quincey amb l'opi, Conan Doyle i la morfina, Freud i Stevenson i la cocaïna i Burroughs amb l'heroïna serien interminables i profusament estudiats.

Sadie Plant, en un estudi sobre droga i literatura, titulat *Escrito con Drogas*¹ descriu com la literatura drogada travessa la història i la cultura i conforma la manera de percebre la realitat de l'ésser humà actual.

El denominador comú que tenen les drogues és la capacitat d'alterar els estats de percepció. Un espai anteriorment desconegut pels artistes. La droga contindria promeses d'èxtasi, iniciàtiques i viatges als límits. També permetria als poetes controlar les emocions per escapar del seu esclavatge i fer front a experiències que van més enllà de la quotidianitat.

Octavio Paz² afirma que les drogues formen part de la creació literària des de dues vessants. La primera és com a crònica de viatge on importa explicar l'experiència visionària. Un exemple seria Henri Michaux, on la ingesta de la mescalina és objecte d'una posterior reflexió. En segon lloc hi ha la droga com a dependència on el literat es situa en una talaia, un lloc separat, on el poeta parla des dels propis efectes de la droga establint una diferent i nova relació amb la realitat.

Germán Labrador, en la seva tesi doctoral titulada *Letras Arrebatadas*,³ enumera cinc grans temes interconnectats que afronta la literatura drogada durant la transacció: l'exploració del jo, les seves regions més secretes i límits sensorials, la mirada antropològica, la mort, el pensament utòpic i el propi laboratori creatiu.

Els poetes que veurem en aquesta antologia, nascuts entre els anys 1947 i 1957, són fills del franquisme i el procés polític transaccional, però també del corrent contracultural que introdueix l'ús dels estupefaents en una gestió cultural de l'ebrietat. Són el seu reflex a Barcelona, on va ser conegut com el Rotllo. Un moviment que va adquirir sentiment de comunitat amb una dimensió política pròpia. En formen part amb els coetanis, amb qui comparteixen addiccions. No en són la cara que ens és més familiar, mediàtica i coneguda, sinó la dimensió més *under*. El centre de les mutacions on el neguit col·lectiu és més palpable.

La seua és literatura obscura que, malgrat la singularitat de cadascun, els entronca amb els poetes romàntics, la *beat generation*, els decadentistes, simbolistes i altres maleïts.

Deleuze i Guattari⁴ els definirien com a “literats menors” en el sentit que els seus textos àcids són literatura pura, no edulcorada i això en garanteix la completa desaparició.

¹ Plant Sadie, *Escrito con drogas*, Ediciones Destino, Barcelona, 2001.

² Citat per Labrador Méndez, Germán, *Letras Arrebatadas*. Devenir Ensayo, Madrid, 2009.

³ Labrador Méndez, Germán, *Letras Arrebatadas*. Devenir Ensayo, Madrid, 2009.

⁴ Deleuze i Guattari, *Kafka, pour une littérature mineure*, Minuit, París, 1975 (Citat per Labrador Méndez, Germán, *Letras Arrebatadas*).

Poesia de la resistència i química en la qual la substància es converteix en matèria prima de la poètica. L'estupefaent és el superconductor energètic. Una poesia que no es construeix des de la realitat sinó des del laboratori químic que és el propi cos del poeta. El poeta vampiritza el món, com a substància vital, i ens retorna una dosi de consol en cada poema. La mateixa poesia es converteix en un saber experimental. L'addicció a l'heroïna no era ni de lluny comparable a la de la poesia. El fàrmac n'és la musa i el poeta el mèdiu. No està a l'abast de qualsevol entrar i tornar a sortir indemne. Hi ha llocs des dels quals no hi ha retorn.

Dins d'aquesta generació, eren els germans dissidents dels que van protagonitzar el relleu del PSOE. Inconformes i decebuts en veure frustrades les seves expectatives de canvi. Simpatitzaven amb les idees llibertàries en un acoblament dels dos grans corrents del pensament crític de l'època. Un maridatge entre anarquisme i contracultura no lliure de tensions però que mantenia viva la dialèctica entre activistes i expressius, que manifestaven les diverses actituds sovint contraposades: la militància política, l'individualisme llibertari, la iconoclàstia i també l'orientalisme.

Després de la mort del dictador es van succeir dos períodes ben diferenciats que en més o menys mesura van afectar tot el cos social. El primer, de 1975 a 1977, va ser un període d'eufòria i d'explosió de les energies en festa. El segon es va caracteritzar per la malenconia postrevolucionària.

1978 i 1979 van ser anys de ruptures, solidaritats perdudes i punyalades traperes, que encara fan mal i de les quals no és còmode parlar.

El sentiment de derrota es feia ben explícit en el número 13 de la revista *Bicicleta*, el 1979, quan va publicar un dossier especial titulat *El desaliento*⁵ on deia:

[...] el desánimo es objetivo, objetivo y generalizado, ya sea en forma de chasco, desencanto, decepción o desaliento; ya como simple fastidio, desazón o apocamiento. No hay más que quedarse en casa y escucharse, o salir a la calle y mirar, o leer el periódico, o charlar y oír. «En mi empresa éramos dos ácratas y nos comíamos el mundo, ahora somos veinte y no sabemos qué hacer».

Y no es derrotismo, no. Es, sencillamente una derrota. La derrota más triste, eso sí, la que se sufre ante nadie, porque nadie nos ha vencido. *Se esfumó el enemigo y nuestras pesadas cotas de malla bastaron para echarnos por tierra*. Nos hemos vencido. Y, así, desvenecijados, manoteamos entre el anonadamiento y la búsqueda del resorte. [...]

Se imponía la vuelta a casa, a esa casa tanto tiempo descuidada. Allí nacieron las actuales rupturas de «eternos compañeros», *los suicidios de buenos amigos*, el recurso al sarcasmo, la vuelta al campo, el descubrimiento de la revolución en la vida habitual [...] o el gozo en los pequeños detalles. [...]

Les vagues, festes i debats es van diluir mentre la polaritat expressiva d'aquell moviment es tancava en allò personal i psíquic, que és el combustible de la rebel·lió. És en aquells moments de transformació sociopolítica quan els processos de simbo-

lització són més conflictius. Fàrmac i literatura eren una adaptació a un entorn que els contraculturals perceben com a hostil. La poesia és una art que floreix quan les condicions són més difícils.

Escauria anomenar els continuadors d'aquesta rebel·lió *Irrevocablement inadapats*, terme que va utilitzar el poeta Xaime Noguerol per titular un poemari editat a Madrid el 1978. Persones que passen d'integrar-se en una societat que es dissol en il·lusions.

Durant els 80 es van publicar alguns poemes de l'Albert Subirats i del Jordi Pope a l'*Obra d'Artesà*, que era un full mensual literari i gràfic que s'editava des de l'Ateneu de l'Artesà del barri de Gràcia.

En general, però, els poetes no estaven ocupats per publicar sinó que seguien pintant quadres i tocant la guitarra, posant en marxa el llenguatge comú d'una generació.

Durant els 80 vaig saber poca cosa de Zane Speer, alter ego del Carles Merseburger, de Pepe Sales, o de Jordi Carbó. Els coneixia, sabia que eren músics però ignorava que treballaven amb la intenció de reunir en els seus poemes les faules, mites i fantasies farmacològiques associades a la seva experiència. També coneixia el Jaume Cuadreny com a músic i cantautor.

Raúl Núñez, més conegut per les seves novel·les, no va poder veure el pòstum recull *Marihuana para los pájaros*. Alguns d'aquests poetes van aparèixer a l'escena quan el titellaire Pepe Ota i el poeta Joan Vinuesa van muntar una sèrie de recitals de poetes i titellaires durant els 90. Coneixem l'obra d'alguns d'aquests poetes en edicions pòstumes.

Sovint hem interpretat l'ús de drogues com un fracàs moral derivat d'excessos hedonistes o una malaltia sota la qual la llibertat queda segrestada, però no van ser les drogues el que els va portar a la mort prematura. Van ser víctimes de la prohibició, de la ignorància, de l'adulteració, dels sucedanis, dels riscos i malalties associades. És aquesta una prohibició que els poders gestionen subversivament amb la finalitat d'assegurar la supervivència del sistema i la seva organització econòmica productiva.

Hem de mirar aquells anys i comprendre les contradiccions del moviment contracultural, intrínseques als valors generacionals que representàvem i abandonar la tesi que culpa una mà negra de la introducció de l'heroïna entre joves innocents i perduts. Comprendre les causes, el xoc generacional, la transacció política, les seves addiccions, és una tasca complexa.

Espero que aquest recull desperti una mirada més propera i dignifiqui les seves veus oblidades i excloses. Que els seus textos aportin sentit al període transaccional i ajudin a conèixer millor la construcció d'aquest món i a imaginar com podria ser.

⁵ Citat per Germán Labrador a *Letras Arrebatadas*.

JORDI CARBÓ (1956-2009)	18
PAU MARAGALL (1948-1994)	34
JAUME CUADRENY (1953-2007)	52
ZANE SPEER (1956-1986)	74
ALBERT SUBIRATS (1956-1991)	102
JORDI POPE (1953-2008)	140
PIRU CIRUGEDA (1957-1988)	168
LEO SEGURA (1955-2009)	174
PERE MARCILLA (1953-1997)	188
XAVIER SABATER (1953-2014)	216
ROBERTO BOLAÑO (1953-2003)	240
RAÚL NÚÑEZ (1946/47-1996)	254
PEPE SALES (1954-1994)	266
MÒNICA MARAGALL (1947-2010)	288
J. DANIEL VIDAL (1953-2000)	298
CARLOS IGUANA (1967-2012)	318
SEBASTIÀ ROURE (1946/47-2006)	334
GENÍS CANO (1954-2007)	358

JORDI CARBÓ

FADE OUT

Tengo cuarenta y pico tacos. Soy saxofonista. Sé que técnicamente soy mediocre pero la mezcla de intuición y entrega de sentimiento y mala leche me permite suplir algunas de mis carencias (tampoco soy un petardo) y llegar a comunicarme con la gente que me escucha.

De hecho la música es una forma más de lenguaje entre las muchas que hay. Lo más importante es tener algo que decir y, con más o menos recursos, ser capaz de utilizarlos para expresarlo. Si provocas una reacción entre el público, lo has conseguido. La indiferencia es el peor de los fracasos.

Puedes tener mucho vocabulario y convertir el acto de tocar en una simple demostración de cuanto sabes, pero por mucho que sepas: si no tienes nada que decir y tu música ni conmueve ni provoca rabia, ni gusta ni disgusta, sólo es la expresión del vacío. Y sólo alguien igualmente vacío flipará ante esta vacua exposición técnica de la nada.

Evidentemente lo ideal sería unir al sentimiento una gran dosis de recursos técnicos, así la capacidad de expresión aumentaría considerablemente. Para bien o para mal he dedicado más tiempo a vivir intensamente que a estudiar; probablemente si hubiera hecho las cosas al revés habría sacrificado precisamente lo que me hace disfrutar y comunicarme con la gente cuando toco. La falta de equilibrio es y ha sido siempre una característica importante de mi identidad.

También soy yonky. Desde los dieciocho años y con intermitencias. El periodo más largo de abstinencia duró casi diez años. Antes y después han habido pausas de algunos meses, quizá hasta de un año como mucho.

Mi relación con la heroína y con la música ha marcado y condicionado mi vida frente a todo lo demás.

En este momento estoy en casa de mi vieja. Hacía muchos años que no vivía allí. Una separación por un lado y por otro, el estar convaleciente por la puta mierda del tiro de un segurata, han hecho que me fuera apalancando porque era lo más fácil. He tenido mucha suerte, la bala ha entrado y salido sin dañar nada importante. Unos días en casa de mi socio y un médico colega lo han solucionado todo. Ahora, ya bastante recuperado y sin que mi madre se haya enterado de cuál era mi enfermedad real, vuelvo a estar en la brecha.

Sin embargo ha habido un largo período de tiempo en el que la combinación de aburrimiento, de pensar demasiado, de recordar también demasiado y con el único aliciente de las visitas de mi socio con un poco de caballo, me ha llevado a sentarme delante del ordenador y escribir...

EL PRINCIPIO DEL FIN

Éramos jóvenes, acercándonos a los veinte, aunque en aquel momento era una barbaridad; creíamos saberlo todo sobre todo y actuábamos con la prepotencia que proporciona la combinación de inocencia e ignorancia. Nos sentíamos fuertes, más listos que nadie y capaces de cualquier cosa.

Habíamos descubierto que éramos diferentes y menospreciábamos, profundamente, a todos aquellos que se movían según los

Cartell dels concerts de La Propiedad es un Robo i Jaume Cuadreny al Casal de La Floresta, 1977.